

Meditācijas: 29. decembris

Pārdomas 29. decembra
meditācijai. Piedāvātās tēmas:
Simeona aicinājums cerēt;
satikšanās ar Jēzu Euharistijā;
zobens caururbj tavu dvēseli.

28.12.2023

Svētais Gars ir atklājis Simeonam, ka viņš nemirs, līdz nebūs redzējis Mesiju. Nav viegli iedomāties, kādā veidā tas viņam tika paziņots. Mēs varam teikt, ka Simeonam ir aicinājums cerēt, un savā ziņā arī mēs esam aicināti cerēt. Mēs visi

ceram ieraudzīt Mesijas darbus: Viņa dziedinošo žēlastību, pestīšanas prieku un līksmību jau šajā zemē. Simeonā mēs visi esam saņēmuši glābšanas apsolījumu, kas piepildās šeit, lejā, uz šīs zemes, mūsu acīm un ausīm. Mesija nav tālu; Viņš ir nācis uz zemes, Viņš ir kļuvis par vienu no mums, mēs varam Viņam pieskarties.

Mēs arī nezinām, kā Simeons atklāja Bērnus. Evaņģēlijā nav minēta neviena ārēja zīme. Šķiet, viss norāda uz to, ka tas bija pats Gars, kas pamudināja Simeonu viņu atrast. Marija un Jāzeps bija tur kopā ar savu pirmdzimto. Bija nedzirdēts, ka Dievs kļuva par bērnu, bija neiedomājami, ka Dievs būtu tik šķietami normālas jaunas sievietes bērns. Nekas viņu neatšķīra no citām sievietēm apkārt, kuras arī bija atnākušas ar saviem pirmdzimtajiem bērniem, lai šķīstītos. Marija, lai gan viņai tas nebija vajadzīgs, bija tur kā

viena no pārējām, pildot Kunga
pavēles mīlestības, nevis pienākuma
dēļ. Tāpat arī viņas dēlam, Jēzum,
nebija jāmaksā par cilvēku grēkiem,
bet Viņš nesa mūsu vājības.

Mēs varam būt neizpratnē par to, kā
Dievs ir parādījis sevi un rāda sevi
mums katru dienu. Mēs varam
ļauties izkliedētībai un neatklāt Viņu,
kad Viņš iet mums garām. Daudzi
Viņu sajauc ar kādu no Nācaretes
iedzīvotājiem, ar vienu no
daudzajiem tempļa apmeklētājiem.
Mesijas atnākšana un Viņa plāns
glābt visus cilvēkus ir diskrēts, dziļš
un delikāts. Dievs neuzspiež sevi, un
tieši tāpēc Viņš vēlējās pieņemt mūsu
miesu. Mēs varam lūgt Dievu, līdzīgi
Simeonam, lai Viņš atver mūsu acis,
lai ieraudzītu notiekošo izpirkšanu.

"Tagad, Kungs, Tu vari ļaut savam
kalpam iet mierā, saskaņā ar savu
vārdu, jo manas acis ir redzējušas

Tavu pestīšanu." (Lk 2, 29-30) Vai mēs esam uzmanīgi, lai atklātu Dieva pestīšanu, Viņa apslēpto un kluso darbību visā, kas mūs ieskauj? Svētajā Misē mēs tieši piedalāmies pestīšanā, ko nes Jēzus. Mēs pieskaramies Viņa žēlastībai un piesavināmies Viņa nopelnus. Mēs ēdam Viņa miesu un dzeram Viņa asinis, no kurām "viens vienīgs piliens var atbrīvot visu pasauli no visiem noziegumiem"[1].

Simeons redzēja Bērnu tikai vienu reizi. Tas mirklis bija tā vērts, lai gaidītu visu mūžu. Savukārt mums var gadīties, ka, tā kā Dievs vēlējās mums tik ļoti pietuvoties Euharistijā, mēs esam pieraduši pieskarties pestīšanai. Tas mums šķiet pārāk normāli, pārāk līdzīgi katru dienu. Dažreiz mēs vēlētos iespaidīgāku izrādi. Saskaroties ar šo kārdinājumu, mēs varam līdzināties ganiem, kas stāvēja nomodā pie Betlēmes. Viņi bija "cilvēki, kuri

gaidīja Dievu un kuri nebija samierinājušies ar savu šķietamo attālinātību no ikdienas dzīves. Tieši modrām sirdīm var adresēt vēstījumu par lielo prieku: šajā naktī jums ir piedzimis Pestītājs. Tikai modra sirds spēj ticēt šai vēstij. Tikai modra sirds spēj iedvest drosmi doties pretī Dievam, lai satiktu Viņu bērna staļļa apstākļos"[2].

"Cik daudz gadu ikdienas komūnijas! -Kāds cits būtu svētais," tu man teici, "bet es vienmēr esmu tāds pats!"[3]. Mēs esam pārliecināti, ka dievišķais ir satriecošs, aizraujošs, un tāpēc mūsu šķietamais aukstums var mums sagādāt sāpes. Taču Dievs rēķinās arī ar to. Simeons, piemēram, katru dienu gatavojās Mesijas uzņemšanai, viņš arvien vairāk un vairāk vēlējās Viņu redzēt, katra diena varēja būt izšķiroša. Svētais Arsas pravēsts brīdināja mūs no nostalgijas pēc neparastā: "Laimīgāki par Vecās Derības svētajiem mēs ne

tikai iemantojam Dievu Viņa
bezgalības lieluma dēļ, kura dēļ Viņš
ir visur, bet mums Viņš ir pie mums,
kā Viņš deviņus mēnešus bija
Marijas miesās, kā Viņš bija pie
krusta. Mums ir vēl lielāka laime
nekā pirmajiem kristiešiem, kuri
ceļoja piecdesmit vai sešdesmit
jūdzes, lai gūtu prieku Viņu redzēt;
mums pieder Viņš katrā draudzē,
katra draudze var baudīt šādu mīļu
sabiedrību pēc savas patikas. Ak,
laimīgā tauta!" [4].

Zobens, kas iedurts Jēzus Mātes sirdī,
ir sirdi plosošs kontrapunkts ainā,
kurā viss izstaro prieku un cerību. Tā
ir ēna, kas izceļ ainas realitāti. "No
otras puses, Marija, saskaroties ar
pravietojumu par zobenu, kas
caururbj viņas dvēseli, neko nesaka.
Tāpat kā Jāzeps, viņa klusēdama
pieņem šos noslēpumainos vārdus,
kas pareģo ļoti sāpīgu pārbaudījumu

un pauž Jēzus parādīšanas templī vispatiesāko nozīmi. Patiesībā, saskaņā ar dievišķo plānu, upuris, kas tajā laikā tika upurēts "no "pāra nīlzirgu vai diviem jauniem baložiem, kā rakstīts Bauslībā" (Lk 2, 24), bija priekšvēstnesis Jēzus upurim"[5].

Arī mūsu dzīve ir gaismas un ēnas, cerību un vilšanās, cīņas un sakāves savijums. Dievs to zina, un tieši šajā šķietamajā trauslumā Viņš parādās vistuvāk. Dievs apņēmīgi noraida izdomu par perfektu, pabeigtu, problēmu neskartu pasauli; Viņš atrod sevi ikdienas trauslumā, tajā, kas šķiet nepietiekams. Šī dievišķā apņemšanās ievērot normalitāti var pārsteigt daudzas dvēseles, taču tās ir Viņa brīvības izvēles sekas. Dievs nepaaugstina savu balsi, viņš neuzspiež savu ceļu mūsu dzīvē. Ziemassvētku zīme, ko mums piedāvā Ziemassvētki, ir "Dieva pazemība, kas novesta līdz galējībai

(...). Dievs, kas skatās uz mums ar mīlestības pilnām acīm, kas pieņem mūsu postu, Dievs, kas mīl mūsu mazumu" [6].

Arī Dievmāte, mūsu Māte, mācījās atklāt Dievu savā jaundzimušajā Dēlā. Viņas asaras, viņas izsalkums un viņas miegs ir dievišķi, un tāpēc tie ir mūsu pestīšana. "No Simeona pravietojuma izriet, ka Marija intensīvā un noslēpumainā veidā savieno savu dzīvi ar Kristus bēdīgo misiju: viņa kļūs par uzticamu sava Dēla līdzstrādnieci cilvēces pestīšanas labā."

[1] Himna Adoro te devote.

[2] Benedikts XVI, Homīlija, 2008. gada 24. decembris.

[3] Svētā Hosemarija, Ceļš, Nr. 534.

[4] Svētā Kureja no Arsas, sprediķis par Kristus Miesas Ķermenī.

[5] Svētais Jānis Pāvils II, Vispārējā audiencē, 1996. gada 18. decembris.

[6] Francisks, Homīlija, 2014. gada 24. decembris.

[7] Svētais Jānis Pāvils II, Vispārējā audiencē, 1996. gada 18. decembris.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/
meditacijas-29-decembris/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/meditacijas-29-decembris/) (7.08.2025)